RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 204.109 van 19 mei 2010
in de zaak A. 196.410/XIV-32.198.

In zake : Tarik EL MAFTOUHI,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. HADIEL HOLAIL,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Broederminstraat 38

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. DERVEAUX,
kantoor houdende te 3078 KORTENBERG,
Veldstraat 5.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Tarik EL MAFTOUHI, van Marokkaanse nationaliteit, op 7 mei 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 maart 2010 van de Minister van Justitie waarbij de uitlevering van verzoeker “aan de regering van Marokko wordt toegestaan wegens de strafbare feiten waarvoor de uitlevering wordt gevraagd”;

Gelet op de beschikking van 19 mei 2010 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de nota van de verwerende partij en het administratief dossier;

Gelet op de beschikking van 10 mei 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 mei 2010 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. HADIEL HOLAIL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat B. DERVEAUX, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. VAN LIMBERGEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de door verzoeker aangevoerde feitelijke gegevens door de verwerende partij niet worden betwist; dat de bestreden beslissing als volgt luidt:

"KONINKRIJK BELGIË
DE MINISTER VAN JUSTITIE,
Gezien de brief dd. 16.04.2009 van de Minister van Buitenlandse Zaken en de daarbij gevoegde nota van de ambassade van Marokko te Brussel waarbij de uitlevering wordt gevraagd van de Marokkaanse onderdaan EL MAFTOUHI Tarik geboren te Douar Tafnassa, Marokko op 24.05.1976;
Gezien de daarbij overgelegde stukken, inzonderheid het internationaal aanhoudingsbevel dd. 03.12.2008 van de rechtbank van eerste aanleg te Nador. Deze titel werd uitgevaardigd wegens feiten die naar Belgisch recht omschreven zijn als: mededaderschap aan valsheid in geschriften en gebruik (artikel 196 ev Sw.); inbreuken op de wetgeving inzake vreemdelingen (artikel 77 wet 15.12.1980) en aanmatiging van een naam die hem niet toekomt (artikel 231 Sw.). Deze feiten werden gepleegd op grondgebied in België of in het buitenland tussen 1 januari 2006 en 12 april 2007, op een niet nader te bepalen plaats en op een niet nader te bepalen tijdstip; en op grondgebied te Beni Ensar (Marokko) op 11.04.2007 en 20.04.2007.
Gezien het gunstig advies uitgebracht door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen op 01.03.2010. Dit advies is op één enkel punt ongunstig, nl. voor wat de strafdrempel i.v.m. de feiten betreft. Het advies beoordeelde twee van de drie tenlasteleggingen waarvoor de uitlevering werd verzocht en zoals deze hierboven zijn geïdentificeerd toelaatbaar. De naar Belgisch recht als mededaderschap aan valsheid in geschriften en gebruik enerzijds en als inbreuken op de wetgeving inzake vreemdelingen anderzijds omschreven feiten voldoen aan de minimum strafdrempel van 2 jaar zoals omschreven in artikel 2.1 van het toepasselijke uitleveringsverdrag. Omdat de derde tenlastelegging - de aanmatiging van een naam die de verdachte niet toekomt - niet voldoet aan die strafdrempel voldoet, werd dit strafbaar feit als niet vatbaar voor uitlevering geacht.
Gelet op het bilateraal uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko van 7 juli 1997;
Gelet op de uitleveringswet van 15 maart 1874;
Overwegende dat de feiten zowel naar Belgisch als naar Marokkaans recht strafbaar zijn gesteld.
Overwegende dat enkel de eerste twee tenlasteleggingen, met name de feiten die naar Belgisch recht omschreven zijn als mededaderschap aan valsheid in geschriften en gebruik (artikel 196 ev Sw.) enerzijds en de inbreuken op de wetgeving inzake vreemdelingen (artikel 77 wet 15.12.1980) anderzijds aan de minimumstrafdrempel van artikel 2.1 van het toepasselijke uitleveringsverdrag voldoen. Dat daardoor andere strafbare feiten die niet aan die strafdrempel voldoen eveneens voor uitlevering vatbaar zijn. Artikel 2.2.a van het voornoemd uitleveringsverdrag bevat een grondslag voor de zgn. accessoire uitlevering, zodat ook de tenlastelegging omschreven naar Belgisch recht "aanmatiging van een naam die hem niet toekomt" (artikel 231 Sw.), in tegenstelling met het standpunt van het K.I. Antwerpen in haar advies van 10.03.2010, wel in aanmerking komt voor uitlevering.
Overwegende dat de verjaring van de strafvordering noch naar Belgisch, noch naar Marokkaans recht is bereikt;
Overwegende dat de feiten geen politiek misdrijf of een daarmee samenhangend misdrijf uitmaken;
Overwegende dat uit geen enkel concreet en actueel gegeven is gebleken dat het verzoek tot uitlevering dat op een misdrijf van gemeen recht berust, is ingegeven om de opgeëiste persoon wegens zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit of zijn politieke gezindheid te vervolgen of te straffen, noch dat zijn positie om een van deze redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed;
Overwegende dat evenmin is gebleken dat er ernstige en concrete risico's bestaan dat de persoon, indien hij wordt uitgeleverd, in de verzoekende Staat wordt onderworpen

aan een flagrante rechtsweigering of aan foltering of onmenselijke en onterende behandeling;
Overwegende dat een schending van artikel 8 EVRM, het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, niet als weigeringsgrond voor uitlevering in aanmerking komt. De vrijheidsbeneming en de uitlevering van de opgeëiste persoon heeft de scheiding van zijn echtgenote voor gevolg en verstoort aldus diens gezinsleven. Dit gevolg is echter niet in wanverhouding met de bescherming van de openbare orde zoals beoogt met de uitvoering van de uitleveringswet van 15.03.1874. Artikel 8.2. EVRM voorziet in uitzonderingen op het recht op het privé- en gezinsleven en de uitlevering voldoet aan die uitzonderingen. IN casus kan dus ook geen gewag worden gemaakt van een onwettige, disporportionele of niet-subsidiaire uitzondering op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de opgeëiste persoon.
Overwegende bijgevolg dat aan de voorwaarden en de formaliteiten inzake de uitlevering is voldaan,
Besluit
Artikel 1 De uitlevering van EL MAFTOUHI Tarik, wordt aan de regering van Marokko toegestaan wegens de strafbare feiten waarvoor de uitlevering werd gevraagd.
(...).”.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, verzoeker als eerste middel aanvoert:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de zorgvuldigheidsplicht.
Wat betreft het voor verzoeker onbekend advies en de verwijzing naar een voor verzoeker onbekend advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen
Verzoeker stelt vast dat alvorens de bestreden beslissing aan hem werd betekend hij geen kennis heeft gekregen van de door de Kamer van Inbeschuldigingstelling afgeleverde adviezen.
Verzoeker meent dat deze handelswijze een ernstige schending is van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurhandelingen.
Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State dd. 16.09.1999 waarin herhaald werd welke principes de overheid dient te volgen ingeval van verwijzing naar adviezen.
De Wet Motivering Bestuurshandelingen verplicht de overheid, behoudens uitdrukkelijk vastgelegde uitzonderingen, de handelingen te motiveren die zij beoogt. De rechtspraak aanvaardt de verwijzing naar gegevens die vreemd zijn aan de kern van de beslissing zelf- onder meer naar adviezen - op voorwaarde dat de overheid verzoeker kennis heeft gegeven van deze gegevens of indien bewezen wordt dat verzoeker, uiterlijk ten tijde van de kennisgeving van de betwiste beslissing, ervan kennis heeft gehad.
Indien verzoeker krachtens enige tekst de mogelijkheid heeft van deze gegevens kennis te nemen, dan betreft het hier slechts een mogelijkheid, terwijl de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wettelijke verplichting is die rust op de administratieve overheid welke deze bestuurshandelingen heeft gesteld. De eenvoudige

bewering van de tegenpartij, in zijn laatste memorie, volgens welke aan verzoeker mondeling kennis zou zijn gegeven van het advies van de beroepskamer, na het vonnis van laatstgenoemde, volstaat niet om te bewijzen dat verzoeker van het advies kennis had. (R.v.St. nr. 82.265, 16 september 1999, A.P.M 1999 (samenvatting), 161)
Verzoeker meent hieruit af te leiden dat de motivering van een beslissing verwijzingen mag bevatten naar gegevens die vreemd zijn aan de kern van de beslissing zelf. Echter er wordt uitdrukkelijk bepaald dat deze gegevens gekend moeten zijn door de bestuurde op het ogenblik dat er een beslissing ten aanzien van hem betekend wordt.
Dat verzoeker bovendien verplicht is zonder een kopie van het advies een vordering tot schorsing in te leiden in de wetenschap dat hij na inzage van het stuk waartoe hij gerechtigd is, geen nieuw middel zou kunnen aanvoeren. Dat dit de effectiviteit van onderhavig rechtsmiddel in het gedrang brengt. Dat verzoeker op generlei wijze kritiek zou kunnen uiten op het door de KI uitgebrachte advies of over de gevolgtrekkingen door gedaagde uit het advies van de KI.
Dat deze schending niet ongedaan wordt gemaakt door het gegeven dat verzoeker mogelijk lopende de procedure kennis krijgt van het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling daar lopende de procedure geen nieuwe rechtsmiddelen meer kunnen ontwikkeld worden.
Dat verzoeker zich onmogelijk kan verdedigen tegen een beslissing waarvan hij de inhoud niet kan kennen op het ogenblik dat hij onderhavig verzoekschrift neerlegt en de rechtsmiddelen ontwikkelt.
De Raad van State heeft eerder in arresten met nummer 190.696 dd. 19.02.2009 en arrest met nummer 178.873 dd. 23.01.2008 in beslist dat er in dergelijke omstandigheden sprake is van een schending van de motiveringsplicht (zie stukken 3 en 4)
Dat de motiveringsplicht bijgevolg in casu geschonden is.";

2.2.2. Overwegende dat de in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat de Minister van Justitie in de bestreden beslissing de belangrijkste elementen van het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling waarop hij zich gebaseerd heeft, weergeeft zodat verzoeker er wel degelijk kennis heeft kunnen van nemen; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is genomen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 3 laatste alinea van de Belgische uitleveringswet van 15 maart 1874.
Wat betreft de niet vermelding van de proceshandelingen van verzoeker bij de procedure bij de Kl.
Er wordt geen rekening gehouden met proceshandelingen waaronder de conclusie van de raadsman van verzoeker.
Artikel 3 laatste alinea van de Belgische uitleveringswet van 15 maart 1874 bepaalt:
"De proceshandelingen zullen samen met het gemotiveerd advies aan de minister van Justitie worden toegestuurd binnen een termijn van vijftien dagen lopende vanaf de ontvangst ervan."
De besluiten van verzoeker zijn een proceshandeling. Zij zijn bijgevolg in het dossier van de minister van Justitie aanwezig en hij heeft er kennis van. Hij dient dan ook te motiveren waarom hij geen rekening houdt met de argumentatie die door verzoeker in de besluiten ontwikkeld werd.
Verzoeker heeft in die besluiten twee duidelijke excepties opgeworpen:

1. schending van artikel 8 EVRM;
2. schending van artikel 5 van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering dd. 07.07.1997

Dat deze besluiten pertinente argumentatie bevatten die een invloed hebben op de bestreden beslissing.
De rechtspraak van de Raad van State is op dit punt duidelijk:
-Het ontbreken van een antwoord van de Minister op formele kritieken op het advies betekent een schending van de motiveringsplicht. (Raad van State, 20 juli 2001, nr. 97.919, X t. Etat Belge, RDE, 2001, nr. 115, 473; Raad van State, 2 oktober 2001, nr. 99.353, X. t. Etat Belge, RDE 2001, nr. 115, 498).
-Het niet in achtnemen van een stuk betekent een schending van de motiveringsplicht. (Raad van State, 20 augustus 2001, nr. 98.374, X. t. Etat Belge, RDE, 2001, nr. 115, 479).
Dat minimum minimorum de motivering een verwijzing diende te bevatten naar de proceshandelingen.
Dat dit geenszins gebeurd is.
Ten overvloede verwijst verzoeker naar volgende rechtsleer:

> "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende."
> (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Dat het vaststaat dat de Minister geen rekening heeft gehouden met de brief dd. 14.01.2010 en bijgevolg slechts rekening houdt met bepaalde elementen.
Dat voor de volledigheid verzoeker verwijst naar volgende rechtspraak van de Raad van State:

> "De Minister van justitie is niet verplicht te antwoorden op de argumenten die de persoon om wiens uitlevering wordt verzocht, uiteenzet in een brief waarin hij de aandacht vestigt op de gevaren die hij loopt ingeval hij wordt uitgeleverd gegeven het feit dat hij ze voor de kamer van inbeschuldigingstelling had kunnen naar voor brengen. De kamer van inbeschuldigingstelling heeft als taak erop toe te zien dat aan alle voorwaarden, bepaald in Uitleveringswet 1974 en art. 2 Europees Uitleveringsverdrag 1957, is voldaan. Het is aan de Minister van justitie om een beslissing te nemen met inachtneming van alle omstandigheden van de zaak en dus met inachtneming van een dergelijke brief. Omdat deze brief zich niet in het administratieve dossier van de tegenpartij bevindt en deze laatste erkent de brief niet in aanmerking te hebben genomen, is het middel, ingesteld met betrekking tot het niet in aanmerking nemen van alle gegevens van het dossier, ernstig." R.v.St. (6e k.) (vakantiekamer) nr. 148.747, 9 september 2005, http://www.raadvstconsetat.be (6 november 2006); A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 8, 184.

Dat de motivering ten zeerste niet afdoende is.";

2.3.2. Overwegende dat artikel 3, zevende lid, van de Uitleveringswet van 15 maart 1874 enkel bepaalt dat de proceshandelingen binnen een termijn van vijftien dagen aan de Minister van Justitie moeten worden toegestuurd; dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt; dat voor zover verzoeker aanvoert dat de Minister van Justitie in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de conclusie van zijn raadsman voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling en de beslissing minstens een verwijzing hiernaar diende te bevatten, dient opgemerkt dat de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 niet inhoudt dat de Minister van Justitie in het uitleveringsbesluit moet antwoorden op de middelen die verzoeker heeft aangebracht voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Minister van Justitie wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker opgeworpen excepties; dat in de bestreden beslissing

wordt uiteengezet waarom artikel 8 van het E.V.R.M. niet als weigeringsgrond in aanmerking komt en verzoeker hiervan genoegzaam op de hoogte is, hetgeen zal blijken uit zijn vierde middel; dat, wat de vermeende schending van artikel 5 van de overeenkomst van 7 juli 1997 tussen België en Marokko betreft, uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt waarom de Minister van Justitie geen gebruik maakt van de mogelijkheid om de uitlevering te weigeren, met name omdat er twijfel bestaat over de plaats waar de feiten werden gepleegd; dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk maakt en evenmin aantoont dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is genomen; dat het tweede middel in de mate het ontvankelijk is ongegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert:

> "DERDE MIDDEL: Schending van art. 5 van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering dd. 07.07.1997. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
> Grond van de schending: Voormeld artikel luidt als volgt:
> "§1. De aangezochte partij kan weigeren de gevraagde persoon uit te leveren wegens een misdrijf dat, volgens haar wetgeving, geheel of ten dele werd gepleegd op haar grondgebied of op een plaats die als haar grondgebied wordt beschouwd.
> §2. Wanneer het misdrijf, waarop het verzoek tot uitlevering steunt, buiten het grondgebied van de verzoekende partij werd gepleegd, kan de uitlevering enkel geweigerd worden indien de wetgeving van de aangezochte partij de vervolging van gelijkaardige, buiten haar grondgebied gepleegde misdrijven, niet toestaat."
> De Belgische staat KAN derhalve deze uitlevering weigeren aangezien het vermeende misdrijf van concluant op basis waarvan de uitlevering wordt gevraagd geheel op het Belgisch grondgebied zou zijn gepleegd.
> Dit betekent dat gedaagde een keuze heeft tussen de exceptie toe te passen dan wel niet toe te passen. Het betreft derhalve een discretionaire beoordelingbevoegdheid. Er is geen sprake van een gebonden bevoegdheid, integendeel.
> Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat ingeval van een discretionaire bevoegdheid de overheid verplicht is zich ruimer te verantwoorden dan ingeval van een gebonden bevoegdheid. De omvang van de motiveringsplicht is derhalve evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus niet van een verplichting tot formele motivering, wel integendeel. (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 185)
> Welnu, verzoeker stelt vast dat gedaagde kiest voor de voor hem meest ingrijpende maatregel, namelijk de niet toepassing van de exceptie en dus de uitlevering. Verzoeker stelt dat derhalve gekozen werd voor de meest ingrijpende maatregel zodat er een nog strengere motiveringsplicht op de overheid rust. (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 206).
> Dat de bestreden beslissing hieromtrent NIETS vermeldt. Dat derhalve sprake is van een schending van de formele motiveringsverplichting.";

2.4.2. Overwegende dat, zoals vermeld bij de bespreking van het tweede middel, uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom de Minister van Justitie geen gebruik maakt van de mogelijkheid om de uitlevering te weigeren zoals voorzien in artikel 5 van de overeenkomst van 7 juli 1997 tussen België en Marokko, met name omdat er twijfel bestaat over de plaats waar de feiten werden gepleegd; dat de opmerking van verzoeker dat "het vermeende misdrijf (...) op basis waarvan de uitlevering wordt gevraagd geheel op het

Belgisch grondgebied zou zijn gepleegd” niet wordt gestaafd en hij de schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk maakt; dat het derde middel ongegrond is;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert:

“VIERDE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM en schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het proportionaliteitsbeginsel.
Verzoeker heeft deze exceptie opgeworpen voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling.
De besluiten van verzoeker neergelegd bij behandeling voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling zijn processtukken en maken bijgevolg integraal deel uit van het dossier op grond waarvan de Minister de bestreden beslissing diende te nemen.
Verzoeker heeft de schending van artikel 8 EVRM ook ingeroepen in zijn schrijven aan de Minister van Justitie dd. 14.01.2010.
Artikel 8 EVRM vestigt het recht op gezinsleven.
Verzoeker is gehuwd met mevrouw Belouali, zij is momenteel meer dan zes maanden zwanger van hun eerste kind.
Het is duidelijk dat zijn recht op gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt door de uitlevering en het gegeven dat hij voor onbepaalde lange tijd verwijderd zal zijn van zijn gezin.
Zoals vermeld is het EVRM van toepassing inzake uitlevering.
Er dient een proportionaliteitsafweging te worden gemaakt tussen enerzijds het belang van de Marokkaanse staat bij het uitvoeren in dit concreet geval van haar strafrechtelijk beleid tot bescherming van de interne openbare veiligheid en anderzijds de belangen van verzoeker in het kader van zijn gezinsleven.
In de bestreden beslissing wordt omtrent artikel 8 EVRM het volgende gemotiveerd:
"Overwegende dat een schending van artikel 8 EVRM, het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, niet als weigeringsgrond voor uitlevering in aanmerking komt. De vrijheidsbeneming en de uitlevering van de opgeëiste persoon heeft de scheiding van zijn echtgenote voor gevolg en verstoort aldus diens gezinsleven. Dit gevolg is echter niet in wanverhouding met de bescherming van de openbare orde zoals beoogt met de uitvoering van de uitleveringswet van 15.03.1874. Artikel 8.2. EVRM voorziet in uitzonderingen op het recht op het privé- en gezinsleven en de uitlevering voldoet aan die uitzonderingen. In casus kan dus ook geen gewag worden gemaakt van een onwettige, disproportionele of niet-subsidiaire uitzondering op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de opgeëiste persoon."
In de bestreden wordt derhalve gesteld dat de uitlevering hetgeen een verstoring van het gezinsleven van verzoeker tot gevolg heeft, hetgeen op zich niet wordt betwist door de Minister van Justitie, niet in wanverhouding zou staan met de bescherming van de openbare orde.
Het tweede lid van artikel 8 EVRM voorziet slechts in volgende uitzonderingen:
"nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Openbare orde is geen uitzondering die werd voorzien in het artikel 8 EVRM.
Er kan bovendien in casu geen sprake zijn van schending van de openbare orde.
Verzoeker werd vrijgelaten bij beslissing dd. 05.06.2010 van de Kamer van Inbeschuldigingsstelling te Antwerpen omdat men van oordeel was dat er geen gevaar was voor de openbare veiligheid.
In het kader van uitzonderingen op de regel van de bescherming van het gezinsleven dient een proportionaliteitsafweging worden gemaakt.
In casu is het enerzijds zo dat verzoeker al 12 jaar legaal verblijf heeft in België en een blanco strafregister heeft in België alsook in Marokko, hij heeft hier een vaste job en zijn gezinsleven met zijn echtgenote, die momenteel zes maanden ver is in haar zwangerschap. Bovendien is het zo dat de feiten op basis waarvan de uitlevering wordt gevraagd teruggaan op een vermoeden van mededaderschap van verzoeker nl. dat hij zijn paspoort zou hebben meegegeven aan zijn broer die er dan om onbekende redenen mee naar Marokko is teruggekeerd. Dit in combinatie met het feit dat verzoeker een blanco strafblad heeft in België en in Marokko indiceert dat het gevaar voor de

openbare veiligheid derhalve nihil is. Voorts is het zo dat de feiten waarvan verzoeker verdacht wordt, nl. mededaderschap d.m.v. het afgeven van zijn paspoort aan zijn broer enkel in België kunnen hebben plaatsgevonden. Nu is het zo dat de overeenkomst tussen België en Marokko dd. 07.07.1997 in het artikel 5 voor situaties zoals in casu de mogelijkheid voorziet in een berechting in België.
De Minister van Justitie heeft duidelijk beslist om de beslissing te nemen die meest ingrijpende gevolgen heeft in het gezinsleven van verzoeker terwijl er duidelijk veel minder verregaande alternatieven mogelijk zijn.
De minister van Justitie heeft in zijn beslissing niet gemotiveerd waarom in casu de meest ingrijpende maatregel in het gezinsleven van verzoeker noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving en het in het belang zou zijn van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet afdoende.";

2.5.2. Overwegende dat het, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker aanvoert, geenszins vaststaat dat de feiten waarvan hij verdacht wordt enkel in België kunnen hebben plaatsgevonden; dat de Minister van Justitie wel degelijk de afweging heeft gemaakt tussen de uitlevering van verzoeker en diens gezinsleven doch van oordeel is dat er in casu geen sprake is van een onwettige, disproportionele of niet-subsidiaire uitzondering op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven; dat artikel 8 van het E.V.R.M. een verdragsstaat niet verhindert om positief te antwoorden op een verzoek tot uitlevering dat regelmatig werd ingediend door een andere staat; dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die aantonen dat de Minister van Justitie zich op onjuiste feitelijke gegevens heeft gesteund; dat hij op geen enkele wijze aantoont dat hij en zijn echtgenote geen gezinsleven in Marokko kunnen hebben; dat het vierde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien mei tweeduizend en tien, door :

HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	C. VERHAERT,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. VERHAERT. **A. BEIRLAEN.**